

Arrest

nr. 45 362 van 24 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 januari 2010 en heeft zich op 15 januari 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 maart 2010.

1.3. Op 26 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent afkomstig uit Tetovo. In 2007 werd u lid van de "Partij voor de Complete Emancipatie van de Roma" (PCER). Eén week voor de lokale verkiezingen, op 5 april 2009, zou u van de plaatselijke voorzitter de opdracht hebben gekregen om affiches te plakken in het centrum van de stad. Tijdens deze activiteit zou u zijn aangesproken door drie onbekende Albanezen, die lid zouden zijn van de Democratische Partij van de Albanezen, PDSH. Ze zouden u hebben bedreigd omdat u lid was van een Romapartij. U zou door hen zijn geslagen. De volgende dag zou u naar de politie zijn geweest om het incident te melden. De agenten zouden u hebben aanhoord en u mondeling hebben gemeld de zaak te bekijken. Omdat uw klacht niet meteen werd genoteerd, dacht u dat de politie u niet wilde helpen. Een week na de verkiezingen zou u onderweg naar het centrum van de stad zijn beschoten door voorbijrijdende Albanezen. U zou één man hebben herkend als de dader die u eerder had geslagen. Men zou u hebben toegeroepen u te zullen vermoorden omdat u affiches geplakt had. Ook zou men uw gezin hebben bedreigd. U diende geen klacht in bij de politie maar maakte wel melding van het incident bij medewerkers van uw partij. Omdat de voorzitter niet aanwezig was, zou er geen officiële klacht zijn ingediend. Twee weken later zou u vlak aan uw voordeur zijn beschoten door dezelfde drie Albanezen. Ze zouden u eveneens hebben toegeroepen dat u geen klacht moest proberen indienen bij de politie. U diende geen klacht in bij de politie, maar u zou wel bij uw partij melding hebben gemaakt van het incident. Omdat u zich niet meer veilig voelde en bang was dat uw gezin iets zou overkomen, zou u hebben besloten het land te verlaten. U vernam intussen dat u op legale manier het land kon verlaten en dat u het beste naar België zou vertrekken. Op 9 januari 2010 vertrok u met een bus, via Servië, Kroatië en Slovenië naar Duitsland. Terwijl een deel van de passagiers in Duitsland uitstapte, reisde u verder naar België. U zou op 10 januari 2010 in België zijn aangekomen. U zou door een toevallige voorbijganger zijn aangesproken. U stelde vast dat u de man kende en kreeg onderdak om van uw reis te bekomen. Op 15 januari 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend. Na uw aankomst in België zou u hebben vernomen dat uw vader, die marktkramer is, na uw vertrek op een markt waar hij werkte werd geslagen door etnische Albanezen, die hem zeiden dat u niet naar Macedonië moest terugkeren. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Macedonische paspoort, d.d. 31/12/2009, uw Macedonische identiteitskaart, d.d. 30/05/2008, uw lidkaart van de PCER, uw huwelijksakte, d.d. 14/07/2003, uw geboorteaktes, d.d. 1982, 1989, 2000, de geboorteaktes van uw kinderen, O. (...) en M. (...), d.d. 14/05/2007 en 08/01/2004 en een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, d.d. 21/10/2002.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote, M. (...) S. (...) (O.V. 6.560.104), die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aanzienlijk aantasten. Zo stelde u tweemaal door onbekende Albanezen te zijn beschoten omdat u affiches kleefde voor uw partij, de PCER, tijdens de lokale verkiezingen van april 2009. Het eerste incident waarbij u werd beschoten zou een week na de verkiezingen hebben plaatsgevonden (midden april 2009) en het tweede schietincident zou twee weken later zijn gebeurd (eind april-begin mei 2009, gehoorverslag Commissariaat-generaal pp. 7, 8). Na de lente van 2009 zouden geen incidenten meer hebben plaatsgevonden (gehoor CGVS p. 10). Uw echtgenote verklaarde over dezelfde incidenten het volgende: het eerste schietincident zou vóór de verkiezingen hebben plaatsgevonden, terwijl het tweede en laatste schietincident zich in december 2009, een maand voor uw vertrek, zou hebben voorgedaan (gehoor CGVS vrouw p. 4). Gelet op deze vaststellingen, komt uw geloofwaardigheid aanzienlijk op de helling te staan.

Wat er ook van zij, de problemen die u met enkele onbekende etnische Albanezen zou hebben gehad - slagen tijdens het plakken van verkiezingsaffiches en intimidatie met vuurwapens in april 2009 (gehoor CGVS p.6) - zijn feiten van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Er kan inzake de door u aangehaalde problemen redelijkerwijze worden aangenomen dat u alle mogelijke stappen onderneemt om uw veiligheid te garanderen. U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Macedonië. U haalde aan éénmaal naar de politie te zijn geweest, de dag nadat u werd geslagen. U zou daar mondeling hebben gemeld wat u was overkomen, waarop de politie beloofde dat zij iets zou doen (gehoor CGVS p. 6). Uw klacht zou op het moment zelf niet zijn genoteerd. Gevraagd of u aandrang om uw klacht te noteren, stelde u dat de agenten Albanezen waren die niet naar Roma omkijken en dat u de Albanese taal niet goed kent

(gehoor CGVS pp. 6, 7). Uit deze reactie van de lokale politie – u zou zich nadien nooit meer tot de politie hebben gericht omdat u ervan uitging dat men naar u niet zou luisteren (gehoor CGVS p. 7) – kan aldus geenszins worden besloten tot een onwil tot het bieden van (afdoende) bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten. Hoewel de politie u had beloofd de zaak te behandelen, keerde u immers nooit naar de politie terug om naar de stand van zaken te informeren. U stelde nochtans zelf dat in Tetovo, naast Albanese agenten, ook agenten van Macedonische afkomst, Turkse afkomst en een agent van Roma-afkomst werken (gehoor CGVS p. 6). U verklaarde overigens nooit problemen te hebben gehad met uw autoriteiten (gehoor CGVS p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden.

In dit verband werd in 2003 de “Sector voor Interne Controle en Professionele Normen” of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiëren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonische politioneel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden “Citizen Advisory Groups” (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd. Overigens dient toegevoegd te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen bij u geenszins het geval is, daar u – mochten uw problemen geloofwaardig zijn, quod non – zich slechts éénmaal tot de lokale politie wendde om uw problemen aan te geven.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn, het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. In zijn jaarrapport van 2007 wijst de Ombudsman er overigens op dat er een redelijke vermindering van het aantal klachten dat ging over ernstige fysieke misdaden vanwege de politie te registreren valt. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de “OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje” en het “Foundation Open Society Institute – Macedonia” (FOSIM) het ‘Human Rights Support Project’ (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politioneel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficiëren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij

de "State Anti-Corruption Commission" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010 voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. uw Macedonische paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteaktes en uw huwelijksakte, staven uw identiteit, nationaliteit, woonplaats en burgerlijke staat. Hieraan wordt niet getwijfeld. Het paspoort van uw zoon, O. (...), en de geboorteaktes van uw beide zonen bevestigen de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, waaraan evenmin wordt getwijfeld. Hetzelfde dient te worden gezegd over de overlijdensakte van uw moeder. Uw lidkaart van de PCER bevestigt uw lidmaatschap bij deze partij, maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen inzake de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming in uw land van herkomst bij eventuele moeilijkheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft verzoeker verzoekschrift "ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing" dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan niet geschorst worden.

2.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: EG-verdrag) en het beginsel van de evenwichtigheid als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker, onder verwijzing naar een verslag van Amnesty International van september 2009, aan dat het algemeen geweten is dat Roma in Macedonië een zeer achtergestelde groep vormen en dat deze groep dan ook vaak het voorwerp uitmaakt van pesterijen, zonder dat ze hierbij op overheidssteun kunnen rekenen. Verzoeker stelt verder dat de Commissaris-generaal zich op zeer algemene informatie baseert die geen antwoord geeft op de concrete problematiek van verzoeker, de werking van de ombudsman bekritiseerd wordt door Amnesty International en blijkens deze informatie de Macedonische reglementering geenszins voldoet aan de Europese maatstaven. Verzoeker besluit dat hij, gezien zijn persoonlijke ervaringen in Macedonië, geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-verdrag en "het beginsel van de evenwichtigheid als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel" inroep, doch dat hij nergens concreet toelicht op welke wijze de Commissaris-generaal dit artikel en beginsel zou hebben geschonden waardoor deze onderdelen van het door verzoeker aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent de tijdstippen waarop hij werd bedreigd en beschoten, (ii) de problemen die hij met enkele onbekende etnische

Albanezen zou hebben gehad, feiten van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke/strafrechtelijke zijn, (iii) hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Macedonië, (iv) in het geval dat de Macedonische politie haar werk niet naar behoren zou hebben uitgevoerd, hij verschillende stappen kon ondernemen om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen, en (v) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, zoals uitgebreid toegelicht.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker, samen met zijn echtgenote en kinderen, beweert Macedonië verlaten te hebben uit vrees voor etnische Albanezen die hem meermaals bedreigden en beschoten omdat hij als lid van de 'Partij voor de Complete Emancipatie van de Roma' affiches aanplakte voor de verkiezingen. De geloofwaardigheid van deze feiten wordt echter ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent het tijdstip waarop de verschillende incidenten plaatsvonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om deze tegenstrijdigheden te weerleggen. Het motief in de bestreden beslissing dienaangaande blijft derhalve gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoekers beweerde problemen, met name drie incidenten met Albanezen, zich voordeden in april 2009 ten tijde van de plaatselijke verkiezingen. De vaststelling dat verzoeker wacht tot januari 2010, omdat hij had vernomen dat hij op legale manier zijn land kon verlaten en dat hij het beste naar België zou vertrekken, ondermijnt verder verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn vrees voor vervolging vanwege Albanezen.

Voorts beweert verzoeker één keer naar de politie te zijn gestapt, maar de beweerde aanvallen die gepaard gingen met een vuurwapen zou hij op geen enkel ogenblik gemeld hebben bij de autoriteiten. Ook deze vaststelling ondergraaft verzoekers beweringen temeer hij stelde dat in Tetovo, naast Albanese agenten, ook agenten van Macedonische afkomst, Turkse afkomst en een agent van Roma-afkomst werken (gehoor CGVS p. 6), hij overigens verklaarde nooit problemen te hebben gehad met zijn autoriteiten (gehoor CGVS p. 7) en van een lid van de "Partij voor de Complete Emancipatie van de Roma" (PCER) kan verwacht worden dat hij, gesteund door zijn partij, de nodige stappen zou ondernemen om het geweld tegen zijn persoon en zijn familie aan te klagen. De Commissaris-generaal stelt overigens terecht dat *"dient toegevoegd te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen bij u geenszins het geval is, daar u – mochten uw problemen geloofwaardig zijn, quod non – zich slechts éénmaal tot de lokale politie wendde om uw problemen aan te geven."*

2.6. Voorts benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde sociale/etnische groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn afdoende bescherming te bieden.

De Raad wijst erop dat het derhalve niet volstaat te poneren "dat het algemeen geweten is dat Roma in Macedonië een zeer achtergestelde groep vormen, dat deze groep dan ook vaak het voorwerp uitmaakt van pesterijen, zonder dat ze hierbij op overheidssteun kunnen rekenen".

2.7. De Raad merkt verder op dat de informatie waarop de Commissaris-generaal, 'Subject Related Briefing, Macedonië, Algemene achtergrondinformatie, 15 maart 2010' steunt, wel degelijk toegevoegd werd aan het administratief dossier. Waar verzoeker stelt dat de informatie zeer algemeen is en niet op kan tegen de zeer concrete informatie waarover hijzelf beschikt en die hij persoonlijk ervaren heeft wijst de Raad erop dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden feiten en het gebrek aan bescherming vanwege de autoriteiten in zijn land van herkomst. Het is niet omdat Macedonië "geenszins voldoet aan de Europese maatstaven" dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond en dat hij heeft aangetoond dat hij niet kan rekenen op de door zijn autoriteiten geboden maatregelen ter bescherming van minderheidsgroepen, waaronder de Roma. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het loutere feit Roma te zijn en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De Raad besluit dat

verzoeker er niet in slaagt enige concrete aanwijzing bij te brengen dat er voor hem effectief een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, naar aanleiding van het onderzoek naar het middel, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas en dat werd vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder kan ook de verwijzing naar een algemeen rapport betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS